

Č. 11.525.

Živnostenské právo: * Zednický mistr, který nabyt svého oprávnění podle zák. č. 193/1893 ř. z., je oprávněn provozovati svoji živnost na Slov. a Podk. Rusi zřetelem k předpisu § 2 zák. č. 155/1925 Sb. toliko v rozsahu určeném zák. čl. XVII:1884 a Šem 3 nař. býv. uh. min. obchodu č. 46.188/1884, R. T. č. 200.

(Nález ze dne 5. listopadu 1934 č. 20.439.)

Prejudikatura: srv. Boh. A 10.896/33.

Věc: František Č. v Č. (adv. Dr. Theodor Kopecký z Prahy) proti zemskému úřadu v Bratislavě o provozování živnosti zednického mistra na Slovensku.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Výměrem ze 4. května 1932 zakázal okresní úřad v Trenčíně, opřev se o ustanovení § 250 živn. zák., st-li, kterému byla udělena výnosem býv. zsp-é v Praze z 12. ledna 1920 koncese zednického mistra se stanovištěm v Č., pokračovati v započaté stavební práci na jednoposchodovém domě při objektu továrny na droždí v I. Současně vyzvána správa této továrny, aby dokončení stavby zadala oprávněnému staviteli.

V odvolání proti tomuto výměru podaném namítal st-l, že na základě koncese zednického mistra jest oprávněn prováděti na Slovensku všechny práce zednického mistra, jak jsou vymezeny v zákoně č. 193/1893 ř. z. Pobočného závodu na Slovensku nemá. Vlád. nař. č. 103/1925 Sb. se na něho nevztahuje, poněvadž obdržel koncesi 5 let před vydáním tohoto nařízení.

Rozhodnutím ze 4. června 1932 nevyhověl zemský úřad v Bratislavě tomuto odvolání a výměr okr. úřadu v části odvoláním dotčené potvrdil se změnou, že opatření v něm uvedené a odvolatele se týkající mají právní základ v § 2 zák. č. 155/1925 Sb., případně v § 3 vl. nař. č. 103/1925 Sb. a že odvolatel jest oprávněn při stavbě, o niž jde, provádět jen práce zemní, zednické a osazovací, a to pod dozorem stavitele. V důvodech uvedeno: »Podle spisů sem předložených jest st-l majitelem živnostenského oprávnění podle § 3 zák. č. 193/1893 ř. z., a jako takový prováděl v I. stavbu jednopatrového domu pro První slovenskou továrnu na líh a droždí, úč. spol. v T. Tato stavba mu byla napadeným výměrem okr. úřadu zastavena a bylo mu zakázáno v ní pokračovati Proti těmto opatřením podal jmenovaný odvolání, ve kterém své oprávnění hájí ustanovením § 3 citovaného zákona, podle něhož v místech nevyňatých přísluší zednickému mistrovi právo řídit a provozovati stavby pozemní a jiné příbuzné, vyjímaje stavby monumentální a veliké stavby veřejné s podmínkou, že práce spadající do ostatních stavebních živností dá provésti oprávněným živnostníkům příslušných odborů. Obrana tato, pokud se týká provozování živnosti zednické zednickým (murarským) mistrem na Slovensku, jest bezdůvodna, poněvadž nebere zřetele na zák. č. 155/1925 Sb. V § 2 tohoto zákona, který jedná o teritoriálním rozsahu stavebních živností, jest totiž stanoveno, že živnostníci (stavební)

oprávnění na území republiky mimo Slov. a Podk. Rus směji na Slov. a Podk. Rusi dotyčné práce (stavební) prováděti jen v tom rozsahu jako příslušní živnostníci oprávnění podle zák. čl. XVII:1884. Je tedy zřejmo, že odvolatel jako majitel živnostenského oprávnění podle § 3 zák. č. 193/1893 ř. z. smí na Slov. provádět práce jen v tom rozsahu, jako zednický (murarský) mistr oprávněný tu podle předpisů před tím uherských, resp. nyní podle vlád. nař. č. 103/1925 Sb. A poněvadž ve smyslu tohoto nařízení zednický (murarský) mistr při budovách, jejichž stavba vybočuje z rozsahu jeho oprávnění, tedy i při domech patrových, smí provádět jen práce zemní, zednické (murarské) a osazovací a to pod dohledem stavitele, postupoval správně okr. úřad, když zastavil práce při stavbě odvolatelem prováděné a zakázal mu v nich pokračovat.«

O stížnosti uvážil nss toto:

St-1 uznává, že pro posouzení otázky, v jakém rozsahu jest oprávněn jako majitel koncese zednického mistra se stanovištěm v Č. provozovati tuto živnost na Slovensku, jest směrodatným zákon č. 155/1925 Sb. o teritoriálním rozsahu nabytých živnostenských oprávnění. Vytýká však žal. úřadu, že dává tomuto zákonu nesprávný výklad, a to na jedné straně tím, že se v nař. rozhodnutí dovolává zák. čl. XVII:1884, který v době vydání zákona č. 155/1925 Sb. již neplatil a nemůže tedy sloužiti za měřítko rozsahu živnostenského oprávnění, na druhé straně pak tím, že se dovolává vlád. nař. č. 103/1925 Sb., o kterém však zákon č. 155/1925 Sb. nemluví.

Soud neuznal stanovisko stížnosti důvodným. Podle § 2 posl. věty zák. č. 155/1925 Sb. živnostníci (stavební) oprávnění dosud na území republiky mimo Slov. a Podk. Rus — takovým živnostníkem je st-1 — směji na Slov. a Podk. Rusi prováděti dotyčné (stavební) práce pouze v tom rozsahu jako příslušní živnostníci, oprávnění podle zák. čl. XVII:1884. Dovolání se zák. čl. XVII:1884 má dvojí význam. Jednak, aby se naznačilo, se kterými živnostníky oprávněnými na Slov. a Podk. Rusi jest srovnávati stavební živnostníky oprávněné v zemích mimo Slov. a Podk. Rus, jednak podle kterých předpisů jest posuzovati rozsah oprávnění živnostníků těch na Slov. a Podk. Rusi. Ve směru prvním jest tedy tímto poukazem k zák. čl. XVII:1884 řečeno, že pro srovnání jednotlivých druhů stavebních živnostníků přicházejí v úvahu rovnocenní stavební živnostníci, jak je zná zák. čl. XVII:1884. Stavební živnost jest upravena v § 10 tohoto zák. článku jako živnost koncesovaná. Podle posledního odstavce tohoto paragrafu, jest zmocněn ministr orby, živností a obchodu, aby (pokud nebude o stavební živnosti, jejím vykonávání a způsobnosti k tomu potřebné vydán zvláštní zákon) tuto živnost upravil všeobecným nařízením. Stalo se tak nařízením min. obchodu č. 46.188/1884 (R. T. č. 200), podle kterého jsou stavebními živnostníky stavitelé, zedničtí (murarští) mistři, kameničtí mistři a tesařští mistři, konečně zedníci, tesaři a kameníci, oprávnění ke konání prací stavebních, nevyžadujících stavebního povolení. To jsou tedy »příslušní« živnostníci v zemi Slovenské a Podkarpatoruské, se kterými jest srovnávati stavební živnostníky ze zemí historických, oprávněné podle zák. č. 193/1893 ř. z. Tyto kategorie živnostníků stavebních odpovídají povahou svých prací a pojmenováním kategoriím živnostníků v zemích mimo Slov. a Podk.

Rus. Nevadí, že rozsah oprávnění těchto slovenských a podkarpatoruských živnostníků není zcela shodný s rozsahem oprávnění podle zák. č. 193/1893 ř. z., jak stížnost vytýká, přes to bude lze stavitele ze Slovenska srovnávat jen se stavitelem na příklad z Čech a zednického (murarského) mistra ze Slovenska se zednickým mistrem z Čech, a nikoliv snad zednického (murarského) mistra ze Slovenska se stavitelem z Čech a pod.

Ale i pro rozsah, v jakém mohou provozovati svá živnostenská oprávnění stavební živnostníci z území mimo Slov. a Podk. Rus v zemi Slovenské a Podkarpatoruské, jest rozhodným zák. čl. XVII:1884 případně nařízení na základě jeho vydané. Tím jest cit. nař. č. 46.188/1884 R. T. č. 200. V § 3 tohoto nařízení jest rozsah oprávnění mistra zednického (murarského) výtčen takto: Zednický (murarský) mistr může prováděti veškeré práce zemní, murarské a osazovací a kromě toho může stavět obytné budovy přízemní jednoduché konstrukce a stavby hospodářské bez účasti stavitele na vlastní zodpovědnost a veškeré práce při tom se naskytující řídit a prováděti. Podle tohoto ustanovení jest tedy zednický (murarský) mistr na Slov. a Podk. Rusi oprávněn stavěti obytná stavení jen přízemní bez dozoru stavitele a může proto podle § 2 zák. č. 155/1925 Sb. zednický mistr z Čech stavěti na Slovensku jen přízemní obytné stavení bez dozoru stavitele. V daném případě jest nesporno, že st-1 stavěl v I. jednopatrový dům bez dozoru stavitele a překročil proto oprávnění dané zákonem č. 155/1925 Sb.

Jest ovšem pravda, že zák. čl. XVII:1884 v době vydání zák. č. 155/1925 Sb. již neplatil, byv zrušen živn. zákonem č. 259/1924 Sb. a také neplatilo již nař. býv. uh. min. obchodu č. 46.188/1884, byvši zrušeno právě cit. zákonem a nahrazeno vlád. nařízením č. 103/1925 Sb., což značí, že od účinnosti cit. zákona nelze vydávati na Slov. a Podk. Rusi živnostenská oprávnění podle zák. čl. XVII:1884 a nebude lze rozsah stavebních živnostenských oprávnění posuzovati podle min. nař. č. 46.188/1884. Než z toho ještě neplyne, že by citované normy neměly platnosti v těch směrech, pro něž byly zákonem č. 155/1925 Sb. recipovány. Neboť tím, že zákon č. 155/1925 Sb. se jich v § 2 dovolává, činí je součástí svého obsahu a naznačuje zřejmě, že pro otázky tímto paragrafem upravené má býti směrodatnou příslušná část uvedených norem býv. uher. státu a že proto posouzení rozsahu oprávnění stavebních živnostníků z t. zv. zemí historických na území Slov. a Podk. Rusi má se díti podle zák. čl. XVII:1884 a nařízení na jeho základě vydaného. Není proto názor stížnosti, že se nař. rozhodnutí dovolává neplatného již zák. čl. XVII:1884 správný a nemohl zvrátit zákonnost rozhodnutí toho.

Ale ani druhou námitku nezákonnosti neuznal nss důvodnou. St-1 tvrdí, že žal. úřad neprávem opřel svůj výrok o vl. nař. č. 103/1925 Sb., a to jedině o toto vlád. nařízení, ačkoliv nařízení to není v zák. č. 155/1925 vůbec uvedeno. Je sice pravda, že žal. úřad se dovolal podle toho, co předesláno, pro vymezení rozsahu oprávnění, v jakém mohl st-1 prováděti stavby na území Slovenska, mylně nař. č. 103/1925 Sb. Leč přes to neuznal nss předeslanou námitku důvodnou, poněvadž i podle nař. č. 46.188/1884, jehož se úřad měl dovolati, byli zedničtí (murarští)

mistři na Slovensku oprávněni stavěti jen přízemní obytné budovy jednoduché konstrukce bez účasti stavitele, stejně tak jako podle vlád. nař. č. 103/1925 Sb., takže st-li nebyla způsobena žádná právní újma použitím nesprávného předpisu.

Č. 11.526.

Samospráva obecní. — Řízení správní: * Podává-li se odvolání k vyšší stolici jménem obce, potřebí jest po rozumu § 7 zák. č. 76/1919 Sb., aby na podání odvolání usnesla se obecní (městská) rada.

(Nález ze dne 5. listopadu 1934 č. 20.512.)

Prejudikatura: Srov. usnesení IX/1919.

Věc: Josef W. v T. proti zemskému úřadu v Praze o obsazení místa obecního úředníka.

Výrok: Nař. rozhodnutí zrušuje se pro vadnost řízení.

Důvody: Okresní úřad v Tachově výměrem z 13. října 1931 vyhověl odvolání dnešního st-le z usnesení městského zastupitelstva v T. z 24. července 1931 ve věci obsazení místa obecního úředníka účetního při městské elektrárně. Z tohoto výměru podal starosta města T. jménem městské rady t.-ské odvolání, jemuž zemský úřad v Praze výměrem z 30. června 1932 vyhověl, výměr okr. úřadu zrušil a zamítl odvolání st-lovo z usnesení městského zastupitelstva z 24. července 1931 jako bezdůvodné.

Ve stížnosti podané na toto rozhodnutí namítá se na prvním místě, že zem. úřad rozhodoval na podkladě odvolání, na jehož podání se neusnesly povolané orgány obce, totiž ani městská rada, ani obecní zastupitelstvo. Mělo proto býti odvolání odmítnuto jako nepřipustné.

O této námitce uvážil nss toto:

Podle ustanovení § 14 odst. 3 spr. ř. (vl. nař. z 13. ledna 1928 č. 8 Sb.) má úřad zkoumati legitimaci strany z úřední moci a vykonati, je-li potřebí, nutná šetření k jejímu zjištění. Tento předpis, obsažený v hlavě I., nadepsané »Povšechná ustanovení«, má platnost i pro řízení odvolací, upravené v hlavě V. Z předpisu toho plyne, že povinností zem. úřadu bylo z moci úřední zkoumati, zda odvolání, podané k němu z výměru okr. úřadu v T., je podáno stranou legitimovanou. Odvolání bylo k žal. úřadu podáno na obranu usnesení městského zastupitelstva z 24. července 1931 ve věci ustanovení obecního úředníka proti zrušovacímu výroku okr. úřadu, tedy zřejmě na obranu autonomie obecní. Jeví se tedy odvolání svým obsahem jako opravný prostředek městské obce T., jako projev vůle této obce samé. Jest tudíž uvážiti, jaké náležitosti bylo třeba splniti, aby na zmíněné odvolání mohlo býti pozíráno jako na projev vůle městské obce T.

Podle předpisů obecního zřízení a zákonů k němu se pojících projevuje obec svojí vůlí svými orgány, jimiž jsou zejména obecní zastupitelstvo, obecní rada a starosta obce. Který z těchto orgánů obce je po-